1936

Flästa-Bladet

1936.

Tomtenisses jul.

Det börjar närma sig jul och tomtenisse har mycket att stöka med. För han skall gå och dela ut julklappar på julaftan. Tänkte han fick börja redan i november månad för att hinna göra ordning ett var sitt paket åt alla barn. På höllarna fick han väl vara nyppe till långt in på nätterna för att göra ordning julklappar. Tomtens boning är i en backe vid Pell-Pers.

Nu är det några dagar före jul och tomten har mycket att stya ställa med. Han skall se till att han har så mycket paket, att det räcker till julklappar åt alla barn. Dagen före julafton stoppar tomten alla paket i en säck, och på julaftan går han och delar ut dem.

Äntligen är julaftonen kommen. Alla barnen längta efter att få se vad de få i julklapp. Tomten har gjort sig i ordning för att fara till gårdarna med julklappar.

Det är en liten stuga invid skogs bryne, där bor Per Andersson och hans hustru med sina två baan Karin och Måns.

Det är tyst i stugan, man sitter i salen omkring bordet, julgranen skrålar vackert, far läser julevangeliet. En knackning höres på dörren

ute i höket, och in kom tomteniss med en stor säck på ryggen. Han gick fram till Karin och Måns, gav dem var sitt paket. "God jul", så tomten, så fortsatte han sitt arbete. Han gick från gård till gård

Äntligen var arbetet färdigt, svetten rann utför ansiktet, han log av sig luvan och torkade svetten ur pannan. Han vände, och så gick han tillbaka till gården vid skogsbrynet. Han gick nu in i ladugården för där var varmt och skönt att sova. Han gick efter en hötapp, så lade han sig i höet, och så somnade han.

Nästa morgon var julmorgon, klockan var redan fyra. Då fick han höra att det var någon som kom och knäppte i dörren, det var husfrun som kom för att mjölka sina kossor. Tomten skyndade sig därifrån, och sökte upp ett annat gömställe, och där stannar han nog kvar

Till nästa jul.

Eina Ljung.

Mitt hem

"Mitt hem är så ringa,
dess dörr är så låg,
men aldrig en kärare
boning jag såg
kring hela den grönskande jorden."

Ett hem ha vi alla. Mitt hem ligger en kilometer från Arbrå station. När man kommer till Arbrå så far man över Stora strömbron och en liten bit längre upp är mitt hem som längre tillbaka har kallats

Valdins. Det är ingen konst att hitta hem till mig, för det första är det en stor skylt på vägen och en liten skylt ovanför dörren på vilka det står "Café". Vi ha nämligen kafé-rörelse. Vi kan gå in genom två ingångar. I från vägen kommer man först till stora ingången och till en farstu. Från farstun är det dörrar. Den dörren, som är till vänster, leder in till sängkammaren och dörren till höger leder in till Cafélokalen.

Caféet består av två rum samt ett uppackningsrum. Går man in genom uppackningsrummet, så kommer man in till köket, där man har många besvär att göra som vanligt.

Vi ha också ladugård, där vi har två kossor, fyra höns, en gris och en liten kalv. I ladugården är det vitmålade väggar och på golvet är det cement. Intill ladugården ha vi en stor bod, som på andra sidan är inrett till lägenhet om två rum och kök. Denna hyr vi ut.

I första Café rummet är det guld-
färgade tapeter med bruna blommor. En
grön kakelugn. Fyra stycken bord, de
äro till färgen bruna med vita marmor-
erade vaxdukar. Korkmattan, draperi-
erna, gardinerna gå i stil med tapeterna
Innanför dörren är det en disk samt
ovanför ett skåp med glasdörrar. Där vi
ha Chokład och Cigaretter, samt många
slags skålar som det är frukt och karam-
eller i. I ett hörn är det en högtalare som
leder från radion.

I andra Café rummet är det lila-
färgade tapeter, med vita blommor. Fyr
bord med stolar samt en soffa. Kork-
mattan på golvet är ljusbrun med
röda och gröna blommor.

Under sommaren ha vi bord och
stolar ute där gästerna sitter och drick-
er kaffe och lemonad.

I köket ha vi en soffa, ett bord

samt några stolar. Två skåp en disk-
bänk. Vi har en korkmatta på golvet
och ovanpå en trasmatta. Samt blommor
i fönstren.

Elsa Lövgren

Historien om Josef

Jag har inte så mycket att tala om Jakob. Han hade söner: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Dan, Naftali, Gad, Aser, Issaskar, Sebulon, Josef och Benjamin. Josef tyckte han mest om. Det är om honom jag nu ska berätta.

Josef hade ofta underliga drömmar. En gång drömde han, att de voro ute på marken och bundo kärvar, och brödernas kärvar bugade sig för hans kärve. En annan gång drömde han, att solen, månen och elva stjärnor bugade sig för honom.

En dag sade fadern till honom att han skulle gå bort till bröderna med mat. Då de fingo se honom komma, tänkte

de dräpa honom. Men Ruben, som ville rädda honom, gjorde förslag om att de skulle kasta honom i brunnen, ty han tänkte dra upp honom och föra hem honom till sin fader. När han så kom fram, togo de av honom den folsida livklädnaden, och kastade honom i brunnen, sedan slaktade de en bock och stänkte blod på rocken och skickade hem den till fadern så att han skulle tro, att ett vilddjur hade ätit upp Josef. Men så fingo de syn på några ismaelitiska köpmän, som skulle till Egypten. Då föreslog Juda, att de skulle sälja honom åt köpmännen. Och de i sin tur sålde honom till Potifar.

Men Potifars hustru fick på Josef för Potifar, och han lät sätta honom i fängelse. Men man lät honom slutligen få uppsikt över de andra fångarna.

Farao hade vid denna tid underliga drömmar. Han såg sju vackra och feta kor komma upp ur Nilen, sedan kom sju fula och magra kor, och de magra korna åto upp de feta korna, men de voro lika magra ändå. En annan gång drömde han att sju frodiga ax växte på en

själk, och att sju magra ax skölo upp efter dessa. Och de sju magra axen uppslukade de sju frodiga men det syntes inte på dem. Och han lät kalla till sig alla spåmän i Egypten, men ingen kunde uttyda drömmarna. Då fick han höra, att Josef hade uttytt drömmar i fängelset och då kallade han honom till sig och sade, att han hade hört att han kunde uttyda drömmar. Då sade Josef: I min makt står det inte, men Gud ska giva Farao ett lyckosamt svar. Sedan Farao sagt sina drömmar, uttydde Josef dem så, att sju år skulle komma då det skulle vara bra, men sedan skulle komma sju hungerår. Och Farao skulle nu utse en förståndig man som skulle samla ihop säd under de goda åren, och då utsåg han Josef. Och han for omkring i landet och samlade säd.

I Kanaans land var det också hungersnöd. Och då Jakob hörde att det fanns säd att köpa i Egypten, sade han åt sina söner, att de skulle fara dit och köpa säd, men Benjamin behöll han hemma. Och de begåvo sig på väg dit. Så kommo Jakobs söner till Egypten. Josef var herre över landet, men det visste inte bröderna, de hodde, att han var död. Josef sade, att de voro spejare, men de sade att de voro sed-

liga män. Vidare sade de, att de voro 12 bröder, en var hemma hos fadern och en fanns inte mera till. Så fyllde Josef deras säckar med säd och lade deras penningar överst i säckarna. För att han skulle vara säker på att de kommo tillbaka tog han Simeon till fånga, och så befallde han att de skulle ha Benjamin med sig nästa gång de kommo. När de kommo hem och berättade för fadern, att de skulle ha Benjamin med sig, blev han förskräckt. Och han ville inte skicka honom med. Men då sade Juda, att han skulle ansvara för honom.

Så begåvo de sig på väg till Egypten för andra gången. Och när Josef såg Benjamin, sade han: "Gud vare dig nådig, min son." Josef befallde nu föreståndaren att sätta fram mat åt dem. De fingo plats vid bordet efter åldern. Och så fylldes säckarna för andra gången. Men i Benjamins säck lades Josefs silverbägare. När de hade kommit ett långt stycke på väg, skickades hovmästaren efter dem. Han sade: "Varför haven I lönat gott med ont och tagit min herres silverbägare? Men då svarade bröderna: "Bort det, att vi skulle göra sådant! Den som bägaren finnes hos, han må dö, och vi andra vilja bliva vår herres trälar." Och mannen fann bägaren i Benjamins säck. Då måste de vända tillbaka. Och han sade, att

Benjamin skulle stanna som träl, men de andra skulle fara hem. Men då sade Juda: "Jag har lovat min fader att ansvara för ynglingen. Hurn skulle jag kunna fara hem om han inte är med? Jag vill stanna som träl i stället." Men då sade Josef: "Jag är Josef eder broder. Lever min fader ännu?" Så befallde han att de skulle fara hem till sin fader och berätta om Josef, och sedan föra dit honom. När Jakob fick höra att Josef levde, sade han: Det är nog, min son Josef lever ännu. Jag vill fara och se honom innan jag dör."

Och Jakob tog allt vad han hade, och begav sig på väg till Egypten. Josef for nu emot sin fader. När de träffats sade Jakob: "Nu vill jag gärna dö sedan jag sett att du ännu lever." Josef lät dem bo i landet Gosen, där det var goda betesmarker åt boskapen. Jakob levde i sjutton år i Egypten. Sedan han dött begrov de honom i Abrahams och Saras grav. Josef levde länge i Egypten. Innan han dog, tog han ett löfte av bröderna att när de flyttade därifrån, skulle de taga hans ben med sig till Kanaans land, vilket de gjorde.

Lisa Svedlund.

Härliga vår, välkommen!

Välkommen vår! Jag har längtat efter dig, och nu skulle jag gärna vilja krama dig, men jag kan inte det. Våren och sommaren är de skönaste årstiderna. Det har redan kommit vårfåglar hit.

En morgon när jag stod och lyssnade till fågelsång, fick jag höra en drill

ovanför mitt huvud. När jag tittade upp mot skyn, fick jag se en svart prick uppe i luften. Då förstod jag, att det var en lärka, som drillade så vackert. En stund därefter gick jag ut i skogen för att njuta av naturen. Medan jag gick där, fick jag se ett par skator bygga ett bo åt sig. En bofink satt i en buske och sjöng. "Välkommen härliga vår"! kvittra fåglarna. När jag kom ut ur skogen, fick jag se några ärlor trippa på vägen, och vippa så näpet med sin stjärt.

Det är mitt på dagen. Solen skiner, och det är riktigt skönt. Inne kan man inte vara i en sådan värme. Jag måste gå ut i skogen och se efter om det inte skulle kunna finnas några vårblommor.

När jag kom in i skogen, så fick jag se en plats, där det var skuggigt, bara

en enda liten solstråle trängde igenom. Jag gick fram till platsen. Det lyste blått därinne bland buskarna och träden. Blåsippor stora mängder var det. Jag trängde mig igenom buskarna och plockade så mycket jag kunde bära. Men många små sippor blevo också kvar där.

När jag kom ut ur skogen mötte jag en flicka. Hon frågade mig, var jag funnit blåsipporna. Jag talade om för henne, hur jag hittat dem. Jag följde så med henne till platsen där jag funnit blommarna. Flickan plockade de sippor som fanns kvar, och sedan gingo vi hem.

När jag kom hem fick jag en skål av mamma att sätta blommarna i. Det blev trevligt med sipporna i skålen. Dem ställde jag på bordet, och det blev så fint och vackert.

En annan dag när det blev varmare fick jag ta av mig den tjocka ylleklänningen, och sätta på mig en bomullsklänning. Björkarna börja grönska och även alla buskar. Gräset på marken har redan blivit grönt på några dagar. Ute på gården gå hönsen och kackla och leta efter någon mask då och då. Flugorna surrar, fåglarna kvittra, myggan dansar och fjäriln fladdrar. Även hossarna i ladugården bli glada, när våren kommer.

När man på våren kommer ut till sjön, ser man dess blåa böljor slå mot stranden, som om de också ville säga: "Välkommen, härliga vår!"

Lina Sjung.

Brödrastrid under 1200-talet.

Rubriken är undelig, många kunna därför tro att det menas alla brödrastrider i vårt land, men här syftas på kungasönernas strid med varandra under medeltiden.

Först var det striden mellan Birger jarls söner Valdemar och Magnus. Då Erik läspe och halte år 1250 dog valdes Birger jarls ålste son Valdemar till konung. Kungen var ung och därför blev det Birger som regerade. Då Birger dog fick Valdemar själv regera. Men i kungen fanns ej samma kraft som i fadern

Han kom snart i strid med sin yngre broder Magnus, vilken av drottningen benämdes "Kittelbotarn." Han var en kraftig yngling med samma sätt som fadern. Oenigheten mellan dem ökades dag för dag, och till sist utkämpades en strid vid Hofva 1275, där Magnus besegrade Valdemar och tvingade honom att avsäga sig kronan.

Magnus var en duktig regent och fick efter sin död tillnamnet Ladulås. Han stiftade lagar och försökte göra allt till sitt folks bästa. Våldsgästning hade förut varit sed, men nu straffades det hårt. Riddarväsendet infördes och det ordnades bättre med försvaret.

Andra trädrastriden stod mellan Magnus Ladulås söner Birger, Valdemar och Erik. Magnus hade före sin död satt en förmyndare för Birger, ty han var för ung att styra riket. Konungens förmyndare var

Torgils Knutsson. Valdemar och Erik ville själva åt kronan och sade därför åt kungen att mörda Torgils, ty, sade de, det var han som var skulden till deras oenighet. Birger lydde deras råd och lät halshugga Torgils år 1301.

En tid efteråt kommo Valdemar och Erik för att gästa kungen på Åtuna slott, men på natten läto de fängsla kungen. Detta hände år 1301.

Efter två år frigavs Birger, men först hade han måst komma överens med bröderna att dela riket med dem. De kommo överens om att vara vänner och aldrig göra varan illa. Men kungen och drottningen ville hämnas på hertigarna, och detta skedde också år 1317. Birger bjöd dem då till Nyköpings hus, där det åts och dracks, skrattades och skämtades. Den, som skrattade mest, var nog drottning Märta. Det sägs att hon var glad åt att kunna hämnas på hertigarna.

På kvällen då Valdemar och Erik gått till vila, ryckes dörren upp till deras sovrum, och in kom en beväpnad skara med kungen i spetsen. "Minnens I Hälunaleken" ryter han, "denna lek skall ej bliva er bättre" Så satte man hertigarna nederst i slottstornet. Där fingo de sitta, tills de dogo av svält. Man har kallat denna händelse Nyköpings gästabud.

Efter detta dåd lämnar Birger ur landet av hertigarnas anhängare men på Mora äng samlades stormännen och valde hertig Eriks 3-åriga son Magnus till Sveriges konung.

Signe D.

Gott och ont

I världen finnas två ting som människorna brukar använda i både ord och gärningar. Dessa båda äro "Gott och ont". Det senare användes nog mest utav människorna, i synnerhet utav ungdom i det brokiga sällskapslivet.

Ti kan ju bara tänka på den fattiga skurkvinnan i Skåne, eller var det var. Hon hade i alla fall en 3-årig gosse, vid vilken hon hade fäst sig så att någon ej skulle kunna skilja henne från sin son. Sonen, vilken hette Sven-Rune, brukade vara med den rika nämndemannens dotter Lisa. Men en dag så hände något förfärligt, Lisa blev sjuk och om tre dagar så var hon redan död. Nämdemansmoran

sörjde mycket över dotterns död.

Någon dag senare kom Anna d. v. s. skurkvinnan, upp till nämdemans och de ville ha Sven-Rune som fosterpojke. Och efter många bittra tårar fingo de honom till slut.

Anna flyttade till en annan by några mil därifrån, och fick sällan se Sven-Rune något mer, ty han gick i skola och var därför aldrig hemma.

Omkr 20 år senare finna vi Sven-Rune som studerande. Det var dagen före studentexamen, så det var glädje när han åter kom hem.

Dagen efter församlade sig mycket folk på skolgården. Aldrig spänning rådde bland de församlade. En gammal kvinna i gamla kläder var var också där. Gissa vem det var. Jo, det var Anna. Hon kom för att ge sin son sin torftiga present. Ett stormande jubel nådde

hennes öron. Studenterna kommo utrusande på planen. Sven-Tune gick stolt förbi Anna och gav henne en föraktfull blick. Och hon gick med tunga steg tillbaka de 6 milen hem. Var icke detta illa gjort? Jo, mycket. Det var ont. Men goda saker får man nog leta efter.

Om vi tillexempel låsa om Elsa, den trofasta flickan. Elsa fick plats på en gästgivaregård i Småland. Dag in och dag ut gick hon där och slavade hos den frun. En dag så skulle Elsa låta sig severa. Som sagt, där på gästgivaregården så severades mycket öl och rusdrycker. Kanske jag också skulle omtala att Elsa var med i V:togen.

Dagen som Elsa skulle severa nekade hon att sälja rusdrycker. Kvinnan d.v.s. gästgivarefrun, blev ond och körde ut Elsa. Var icke detta ett gott exempel.

Anny Eriksson.

Välkommen du hälsliga och fridfulla årstid! Ingen är värm du! Inte ens sommaren, med sina gröna träd och örter. Ej heller vintern med sin (nita) dräkt. Nej! Ingen kan måta sig med dig. När du kommer, kommer du inte värm hösten med en piskande och kall regnskur, utan du kommer sakta och försiktigt, men säkert. Du kommer med sol och spirande örter. Du kommer med liv bland både djur, växter och människor. Växterna neré i jorden får liv och skjuta upp för att få solljus. Människorna spira också och skynda ut till solljuset för att få liv och hälsa likom blommorna.

De sjuka, huru välkommen är icke vår och och sol för dem, och barnen sen! Ingen årstid är så välkommen och så hälsad som våren.

En vandring ut i skog och mark medan solen skiner och första vårblommorna spira vilken härlig minnesrik dag blir det icke! När vinterstormen tjuter kring knutarna, kommer oftast minnena från soliga, varma vår och sommardagar. Varför kan man då inte uppleva något trevligt när våren är inne? Nutidens ungdommar gör nästan ingenting annat en söndag än sparkar boll och om det är för varmt kastar de ned sig på marken, och vad tänka de på? Ingenting. Åtminstone ingenting som är dem till nytta och glädje. Varför, säger jag än en gång, kan man inte ta en promenad ut i skogen, där luften är frisk

och sen och doften av vårens första blommor
gör oss glad och nöjd. Då luften fylls av många-
handa miljud, från fåglarnas muntra kvitter-
de, från bäckens brus och till ekorrens mackande.
Kan man verkligen tänka sig en lämpligare
plats där man får vara i fred, dikta verser och
göra allt annat som man har intresse av! Att
vara ute i skogen under lediga stunder och
studera naturen är för såväl hälsan som kun-
skapen mycket hälsosamt. Den ingen vill på
sina lediga stunder och framförallt söndagarna
offra en liten stund att glädja sig åt våren
och dess många märkvärdigheter. Den som häl-
sar våren välkommen på detta sätt, han är så-
dant lika nöjd och glad som många av dem som
hänger sig åt nöjena och leken.

Vill du därför hälsa våren
välkommen på ett rätt sätt, så tag en prome-
nad ut i skogen! Ty där är luften frisk och ren,
och där är djurens och växternas liv rikast. Där
kan du som ingt hälsa våren välkommen på

vilket sätt du är mest intresserad av, t. ex. att
dikta verser om årens högtidliga inträdande
eller annat.

Bricken F.

Med en timmerfora.

Tidigt på måndagsmorgonen var jag uppe och höll med att klädа mig. Jag skulle få följa med pappa till skogen. Vi hade fått lov från skolan, och då skulle jag passa på med att följa. Mamma hade gjort ordning mat och lagt i ränseln. När jag kom ut, höll pappa på med att sätta för Bläsen för kälkarna. Jag hjälpte upp på kälkarna, och så bar det i väg. Snart är vi framme vid Kraftberget, där timret skall hämtas.

Snligen är vi framme. Vi fara fram till en gammal koja, som fanns där, men först gick vi in och tog säcken med hö och så gav jag Bläsen. Bläsen åt med god aptit, för han var väl hungrig efter den långa färden. Binda fast Bläsen behövdes

inte, men pappa lade på honom sin päls, så han inte skulle frysa, för det var ganska kallt. Sedan gick jag in och satte mig en stund, medan pappa gjorde eld i spisen. Jag plockade upp mat ur ränseln, och vi började äta. När vi ätit färdigt, skulle vi fortsätta till det stället där timret låg. Bläsen hade inte ätit upp höet, så jag fick stoppa tillbaka det i säcken. Pappa tog på sig pälsen, och så for vi igen. När vi kom fram, så var det att plocka på timmerstockarna. När det var gjort, skulle vi anbräda hemfärden.

Lasset var starkt och tungt. Bläsen sprang utför alla backar, ty han orkade inte hålla mot det stora lasset. Det stötte mot stenar, och ibland höll det på att stjälpa. När vi kört en stund, stannade hästen så tvärt, att jag föll av lasset. Tur var att jag inte gjord mig något illa. Hästen ville naturligtvis vila, då han sprungit så gått som utför alla backar. Bläsen fick hö, och så drack pappa och jag litet kaffe, som vi hade i en termosflaska.

Sedan vi druckit kaffe, så fortsatte vi vår färd.

Nu började det synas gårdar här och var, och då förstod jag, att vi kommit ut ur skogen. Jag började jämra mig över att jag fros om fötterna, så jag var tvungen att stiga av och gå en stund så jag blev varm.

Snart voro vi nere på sjön. Pappa lassade av timret, och så var det att vända och fara hem. När vi kom hem, så fick vi äta, och sedan vi ätit hjälpte jag mamma med att diska. Då jag gjort färdigt med disken, så gick jag och lade mig. Snart sov jag gott i min varma bädd.

Lina Lyng

Tyskland

Tyskland är ett av Europas största land. Det har omkring 60 miljoner invånare. Tyskland omgives av Östersjön, Frankrike, Schweiz, Österrike, Tjecko-slovakien och Polen. Ytbildningen är mycket ojämn. I norra Tyskland är det låglänt, men i mellersta och södra delarna är det upphöjningar och berg. Det är stora berg. Bland dessa berg märkas Vogeserna, Svartskogen, Thüringerwald och Renska skifferbergen. De största topparna tillhöra Alperna. I Bayern är det mager jord, men kring floderna är det mycket bördigt. I Bayern odlas mycket humle, och i

München brygges mycket öl. Bayern har också en annan slags stad, nämligen Nyrnberg; där tillverkas leksaker, blyertspennor m. m. Nyrnberg har många gamla byggnader.

Vid Rhen odlas vinranken på bergssluttningarna. Ur ranken pressar man saften och gör vin av den. Rhen kommer ifrån S:t Gotthard och rinner genom Rhenska skifferbergen och ut i Holland. I bergen finns det blg, silver och koppar, det finns även salt i andel berg.

I Solingen tillverkas knivar och saxar. Köln är en stor handels och industristad. Där finns över 30 fabriker i vilka det tillverkas luktvatten. Leipzig och Dresden äro också förnäma handelsstäder. I Lybeck ligger en minnessten där Gustav Adolf stupade. Hamburg är den största handelsstaden i Europa.

Jordbruk och boskapsskötsel är huvudnäringen i Tyskland. Där odlas mycket potatis och vitkål. Det

odlas även råg, korn, vete och havre. Rågen är huvudsädes laget.

Det tyska folket kallkar germanerna som vi svenskar. I Nordtyskland och i östra samt mellantyskland är den lutherska läran rådande men i västra Tyskland och Sydtyskland är den katolska läran rådande.

Greta Johansson.

Guds uppenbarelser.

I vår tid tala vi ofta om Gud. Hur kan vi då tala om honom, fast han är osynlig? frågar du kanske. Jo Gud har uppenbarat sig. Först i skapelsen, sedan genom olika personer.

Vilket storverk är icke

skapelsen. Det måste finnas någon som skapat jorden, och vi tro att det är Gud. Vi föreställa oss honom som en väldig man med skägg men mild och god. I skapelsen har han visat sin stora makt och omtänksamhet. Gud erbjöd människorna ett paradis, men det fanns annat som stod i vägen och Gud blev kastad på vinden, där han för många finns än i dag. Edens lustgård var borta, människorna får nu skåda efter en ny.

Gud har också uppenbarat sig genom profeterna. De ha sett i vilket elände människorna varit och hört Guds kallelse. Till profeterna räknas först och främst Jeremias, Jesajas, Daniel och Hesekiel. Dessa har förkunnat Guds vilja efter bästa förmåga. De hörde till Judafolket och förkunnade om Messias, han som skulle hjälpa dem, han, som skulle bli deras konung. Men de trodde fel i en del fall. Nog skulle han hjälpa dem, men han skulle ej bli deras

jordiskie konung. Han kom, såsom profeterna förutsagt, till världen som ett fattigt barn. Han levde mitt ibland människorna och lärde känna och förstå dem. Då han verkade bland människorna, förkunnade han ofta i liknelser dessa voro ofta en bild ur människolivet.

Jesus var den av Gud utsedde förkunnaren och i honom uppenbarade sig Gud. Ingen kunde förkunna ordet så som han. För allt detta som han gav oss, fick han korsfästning till sin lön. Varför det då? kommer någon och frågar. Jo, just därför att de ej hade ögonen öppna, de voro blinda.

I ordet framträder Guds uppenbarelse ganska tydligt. I gamla testamentet är det huvudsakligen lag. I nya testamentet däremot är det större delen evangelium. Men sluppe vi lagen och fingo höra bara evangelium, skulle vi omändras. En av gamla testamentes förkunnare är Mose.

En annan är Jesajas. I nya testamentet ha vi Johannes, Matteus och Lukas. Lukas har skrivit både evangelium och Apostlagärningarna. Av det senare namnet förstår man vad det handlar om. En man som omtalas mycket i Apostlagärningarna är Paulus. Han förföljde först kristianerna, men en gång, då han var på väg till Damaskus, blev han omvänd. Det var så att han såg ett starkt sken och ur skenet kom en röst, som frågade, varför han han förföljde Jesus. Från den stunden var Paulus en annan person.

Gud har även uppenbarat sig för andra människor än de omtalade. Bland många andra hörde Abraham Guds röst och hörsammade den. Nästan varje människa hör Guds röst, men bryr sig ej om den, och det är därför som så ar Guds vilja blir förverkligad.

Signe P.

En 10-öringsäventyr

Från myntverket i Stockholm skickades år 1930 som alla andra år pengar till banken i Åkerå. Från Åkerå bank skickades pengarna till olika platser, som skulle låna eller ha dem av andra makar. På det viset kom pengarna ut i världen för att uppleva sina äventyr.

Bland de pengar som kommo ut från myntverket år 1930, fanns en 10-öring, vars äventyr är ganska märkvärdig. Först kom den till Per-Nils Olle, men han fick ej ha den länge, ty han måste till handelsboden och

köpa spik för den. Ja, så kom 10-öringen att hamna i en låda i handelsboden. Där låg den nu och funderade över var han nästa gång skulle komma. Så hände sig inte bättre än att en luffare kom och skulle köpa en korvbit. Han lämnade fram en 50-öring och skulle ha tillbaka 25 öre. Då fick han två 10-öringar och en 5-öring. Bland dessa två 10-öringar var den, som jag skriver om, och så kom den nu att hamna i 'luffar-portmonän' nämligen byrfickan.

Var vi nästa gång träffa denna ringa, lilla 10-öring är hos en snäll gumma. Hon hade nämligen fått denna 10-öring av luffaren, för en brödkaka och en smörbit. Så skulle gummans lilla flicka Tina gå till handelsboden och köpa jäst för den. Gumman, som hette Lena, skulle baka och höll på att göra i ordning degen. Hon blev förvånad eftersom Tina aldrig kom med jästen, och måste gå till fönstret och se efter, om hon såg henne. Och vad såg hon? Jo hon såg Tina komma springande, men utan jäst. När Tina kom inom dörren, talade hon om vad som hänt. Mamma, jag har tappat 10-öringen, jag tappade den alldeles utan

för Jaussons,' sade Fina. Men Fina då hur kunde du tappa 10-öringen utanför Jaussons? sade mor Lena. Förlåt mamma, men Jaussons Kajsa var i trädgården och åt äpplen, och då gick jag dit och bad om ett äpple, och när jag var där, så tappade jag den,' snyftade Fina fram. Kajsa och jag letade men vi fann den inte,' sade Fina.

Några dagar efter det Fina tappade 10-öringen, kom Jaussons Kajsa till Fina och talade om att hon hade hittat 10-öringen och ville lämna den till mor Lena, men Lena sade, att hon gärna fick behålla den eftersom hon inte var värlig och behöll den. Kajsa tackade och gick hem och lade sin 10-öring i sparbössan. Där ligger den nu och drömmer om var den nästa gång skall komma.

Bricken F.

Något om årets vinter-olympiad.

Vinterolympiaden för i år avslutad. Den hölls i Tyskland, närmare bestämt i Garmisch-Partenkirchen. En vinterolympiad omfattar flera grenar där åker man skidor, skridsko, bobslej och en del andra saker.

Sverige deltog också i tävlingen. De svenska tävlingsdeltagarna placerade sig bra.

Spelen invigdes och så började det. Skridskolöparna och ishockeylagen voro de första på programmet. Då spelen

pågått några dagar, kom 18 kmloppet. Det var spännande minuter i radio särskilt då man väntade svensken Larsson. Tänk om han kom in på bättre tid än Hagen, Norge! Skulle han komma eller ej? Där uppe på backen syns en vit gestalt, men det är ej Larsson. Annu en vit dyker upp. Det måste vara han! Men se, han faller. Var det segerseckunderna som gingo? Nej det kunde inte vara så, ty han strålar som en sol.

Annu finns en fruktad man i spåret, det är en finne. Minuterna gå, men finnen syns ej till. Segern har gått till Sverige genom Erik Larsson, nr 2 Hagen, Norge och nr 3 Niemi, Finland. På fjärde plats kom Hatsbo, Sverige. Häggblad placerade sig på åttonde plats. Lundgren kom på 17:e plats. Larsson bars hem i triumf, telegram anlände hela kvällen, inte bara till segraren

utan till hela den svenska truppen.

I patrullstafetten kom Sverige på tredje plats. Den vanns av Italien, närmast följd av Finland. Stafetten var en strid mellan de tre nordiska länderna, men vanns slutligen av Finland. Norge blev tvåa och Sverige trea. Det svenska laget bestod av Bergel, Larsson, Häggblad och Matsko. Häggblad skadade ena ögat och kunde därför ej hålla fatten uppe.

50km-loppet blev en svensk triumf. Vikström hade nr 4 som startnummer och fick åka först hela tiden. Englund startade som nr 15 men hade dåligt glid. Bergström klagade också över att glidet var dåligt. Viklund däremot kunde inte alls klaga. När den sistnämde körde in i mål, tröt jublet först, svenskarna störtade fram och kissade honom högt upp i luften och sen bar det iväg till

svenskvillorna. Viklund fick guldmedaljen, Vikström silver, Englund brons, men Bergström han fick vara utan han, dumt nog.

Nu återstod blott backtävlingen, där Sverige representerades av 'Felånger' Hjelmström, Vestman och Östrand. 'Felånger' var i god form, vilket syns av hans goda hopp. Hans båda hopp lydde på 76 m., men han stod något brett vid nedslagen och fick därför mindre poäng. Ruuds första hopp var 75 m. med säkert nedslag; hans andra hopp var sämre i hopplängd, stilen utmärkt. Ruud vann på stilen 1½ poäng före svensken. De övriga svenskarna kommo långt efter. 'Felånger' fick alltså nöja sig med silvermedalj, vilket också var bra.

Det svenska ishockeylaget hade ej några framgångar, men fick väl nöja sig. Vivi-Ann Hulten fick bronsmedaljen i konståkning, och det kan man inte säga annat än

gott om, ty hon hade ytterst svår konkurens.

Olympiamännen hava nu kommit hem, alla glada och nöjda hoppas vi. I Stockholm mottogs de av en jublande folkmassa, som alla ville se en skymt av dem. Stadsrådet Engberg hälsade dem välkomna hem, lagerkransade Viklund och Larsson samt utbringade ett fyrfaldigt leve för de återvändande olympiamännen.

Signe P.

Det börjar våras. K. B[illegible]

Det börjar våras. Solen skiner här inne i skolsalen. I bland så brukar det vara ända till 25 grader varmt härinne. Pojkarna ha också börjat speta kula. Och efter landsvägarna på några ställen här och där har nästan all snön smält bort. Det är riktigt roligt när våren kommer. Alla längta vi efter den. Snart börjar flyttfåglarna också komma. Mesarna hör man ju alla redan. Snart få vi också höra tärkan. Göken får man sällan höra tidigare än den 18 maj här i våra trakter. Och snart så får vi säkert också se fjärilarna. Nässelfjärilen brukar alltid visa sig först.

Det är roligt när våren kommer. Men det

är också roligt på vinkern, för då får man ju åka både skidor och spark. Alla tycka vi att det är roligt med vintern också. I bland har jag brukat fara och mött pappa, när han har kommit från skogsarbetet. Jag har ibland åkt skidor och ibland spark. Men nu är det ju snart slut på skidföret, så nu får man väl tägga undan skidorna till nästa vinter.

Karin Blom.

En dröm.

Det finns väl ingen människa som aldrig ha drömt en dröm, det må vara en rocken dröm eller en otygg dröm. Att drömma

ma alla nätter igenom det kan man då inte
säga är något vidare troligt, ty man sover
inte så lugnt då som man borde göra. Många
gånger kan man genom en dröm få låta sig
något och så var det t. e. e. nu det här faller,
jag här skall berätta.

Det var inte jag som
drömde denna vackra lärorika dröm, men jag
har hört den berättas. Det var en moder till en
omkring femårs gosse. Hon drömde att gossen kom
till henne och frågade: "Vad är målet som jag
skall sträva efter?" Modern blev förvånad över
denna besynnerliga fråga och svarade: "Målet
som du skall sträva efter, det är att du skall bli
stor och komma i skolan." Gossen gick, och han
växte fort i drömmen, och så kom han i skolan.
När han gått ut skolan, kom han åter till
modern och framställde samma fråga: "Vad är

målet som jag skall sträva efter?' Modern svarade:
'Målet som du skall sträva efter det är att du
skall komma ut i världen och få en bra plats
och förtjäna mycket pengar.' Pojken gick åter
och han räcke alltfort i strömmen och blev gam-
mal och förtjänade mycket penger. Så gick
han åter till modern och frågade som förr:
"Vad är målet som jag nu skall sträva efter?"
Svaret denna gång lydde: 'Nu när du har för-
tjänat mycket pengar, skall du lera och ha
det gott på dina gamla dagar.' Åter räcke han
i strömmen och började stå ing till so på sina
gamla dagar. Men strömmen forsatte och modern
såg sin gosse ligga på dödskädden med dessa
ord på sina läppar: 'Vad är målet som jag skall
sträva efter?' Nu först började modern förstå,
att hon ej hade visat sin gosse det rätta målet.
Modern sakuade med tårar i sina ögon. Strömpen

bredvid låg hennes egen lilla gosse och sov sin
ljuva barnasömn.

Alla människor vill vi leva
för ett mål, men detta mål blir oftast att bli
stor och kunna förtjäna mycket pengar. Vi tro
att vi med dessa pengar kunna leva utan bekym-
mer på vår ålderdom, men detta är fel. Vi ha
ett mål som vi alla må sträva efter, och detta
mål är himmelen där det eviga livet gives.

Bricken F.

Heliga berg.

Vi minnas att allt sedan
Adams dagar mänskligheten har strävat och

skråvat efter ett stort mål. Ehen det målet kan ej nås, det är dock hälsosamt att skråva efter det. Om mänskligheten hade nått sitt mål, vilket härligt paradis vi då skulle ha på jorden. Ehen först måste vi förkovra oss i andlig civilisation. Historien talar om denna kamp, och den visar på flera st. hällplatser.

Hällplatser? Dessa må nog kallas heliga platser. Och det är huvudsakligen berg. Vi må nämna Ararat, frälsningens berg. Det var ju där Noa och hans släkt hamnade efter syndafloden. Och genom honom kom ju allt släkte att växa upp.

Så ha vi Horeb, från vilket vi för befallning, att gå, att gå ut och frälsa folket från synd och mörker i den andliga världen. Om icke folket blir frälst därifrån skulle världen helt bli höljd i mörker. Därför har vi blivit kallade av Gud.

Vidare må vi nämna lagens berg. Därifrån fick ju Moses sin lag. De tio buden. Var också icke en helig plats. Ty om icke lagen funnits så hade vi icke varit

civiliserade människor, utan vi hade varit hedningar. Så finna vi tillsist Nebo, berget där Moses fick sin grav. Kanske det även hos oss människor ett Nebo finnas, där människornas själ finner sin grav. Men detta får ej ske; vi måste förhindra att en själ blir nedgrävd i synden och i kroppslig förmörkelse, utan den skall leva i ljus. På Nebo fick Mose Kanans härligheter, och från vårt Nebo få vi skåda det himmelska Kanans härligheter.

Anny Eriksson

Tummelitens äventyr.

Tummeliten var från början en vanlig bondpojke. Men han var så odygdig så han blev förhollad. Det var en söndag då han satt inne och läste i en bok. Så fick han se en liten tomte som kom. Tomten började springa hit och dit och störde pojken. Denne blev arg på tomten, och så fångade han honom och stoppade honom i en låda "Nu får du sitta där, tills du blir ordentlig" sade pojken. "Skryt inte så mycket" sade tomten. Och så förvandlade han pojken till

en liten pavel, för tommten kunde hålla
han, och så kallades pojken för Tummeliten.

Nu skall jag följa med
denne Tummeliten på äventyr. Jag är god
vän till honom, och jag mötte honom i går,
när jag gick till skolan. Jag hade inte
märkt honom om jag inte hade stupat.
Då fick jag se honom komma springande
emot mig. Och när han kom nära mig,
fick jag se att en spindel var efter
honom. Det såg ut som han ville ha
hjälp, och därför stoppade jag honom
i fickan. När jag kom till skolan
stoppade jag honom i bänklådan,
och där fick han vara tills vi slutade.
På hemvägen tyckte jag att han skulle
få springa själv en bit. Men det skulle
jag inte ha gjort, ty med detsamma kom

kom en hund. Tummeliten blev rädd för hunden, och sprang under en sten som låg efter vägen. Hunden stog där och skällde så Tummeliten var så rädd att han skälvde. Men till slut tröttnade hunden och lunkade bort. Nu vågade jag ej låta pojken springa själv, utan jag stoppade honom tillbaka i fickan. Men Tummeliten tyckte att det var mörkt inne i fickan så han kravlade sig ut, utan att jag visste av det. Han sprang inn i en lada i närheten, och där gick han inn och lade sig i höet för att sova. Men han hade inte sovit många minuter, förän han vaknade av ett buller som nådde hans öron. Det var en råtta som pep i ett kön. Men hur skulle han nu klara sig! Det var genom ett litet hål på

dören som han kommit in i. Han sprang
ut genom det utan att råttan visste
utav det. Och tur var det ty annars hade
Tummeliten hamnat i råttans mage.
Nu blev han räddad för andra gången
Men den tredje gången misslyckades det
för honom. När han var ute på ängen,
kom en katt. Tummeliten började springa
men det kunde katten också och det fortare
än han. Katten fångade honom och åt
upp honom. Så går det när man är olydig
och stygg.

Karl Enar Olsson.

Mickel rävs äventyr.

Är det någon som får vara med på äventyr, så är det väl Mickel räv. Det får han ju också därför, att han gör så många odygder. En kväll kom han och gick så mätt och belåten borta vid Nyängens, för han hade hört Larslars tuppen stå och gol på en sophög. Då tänkte Mickel för sig själv, att om han ändå kunde få tag på tuppen, så skulle han få en god matbit åt sig själv och sina ungar.

Så smög han sig dit och tänkte ta tuppen, men när han kom dit och skulle ta honom, så fick han se Kalle som var ute på gården och tittade. Då gömde Mickel räv sig bakom en sten för att vänta, tills Kalle gick in och lade sig. Äntligen efter en lång stunds väntan

för Michel så gick Kalle.

Nu var Michel glad, för nu skulle han ha kuppen. Så smög han sig fram till soptågen och lade sig nedanför. När nu kuppen skulle gå ned från soptågen, så sprang Michel fram och bet honom i halsen, så att han dog. Nu sprang Michel med kuppen hängande i munnen till skogen allt vad han orkade.

När han sprungit en stund, så fick han höra att det prasslade i buskar och snår. Och när han vände sig om, så fick han se att det var en björn. Då vart det ännu mer fart i Michel. Han sprang så fort att han höll på att tappa sitt byte. Och björnen efter, allt vad han orkade, för han ville ju också ha sig en munsbit. Men som tur var så hann Michel fram till sin lya, just som björnen skulle ta fast honom. Nu vart björnen ilsken, och han gick en liten bit bort ifrån lyan och gömde sig bakom en nedfallen gran, för att försöka ta fast Michel när han kom ut.

Snart så kom Michel ut, mätt och belåten, efter sin stora måltid. När Michel gått ett stycke ifrån lyan, just åt det håll där björnen var, och skulle gå förbi björnen sprang denna fram. Nu vart Michel rädd, men så fick han se ett kumelebo och så

skyndade han sig genast dit. Nu skulle han lura björnen igen.

När Michel hunnit fram till humleboet var björnen alldeles efter honom. Då sade Michel till björnen: "Om du låter bli mig, så skall du få det här boet av mig". Då lovade björnen att låta bli honom. Så stack björnen in nosen i boet för att suga i sig honungen, men nu blev det liv i björnen för han fick hela huvudet i en hel humlesvärm, som stucko honom så att det sved. Men när han nu tittade sig omkring så fick han se, att Michel satt på en och skrattade åt honom så att det hördes lång väg.

Nu sprang björnen fram och skulle ta fast honom. Men då tog Michel ett skutt ifrån stenen, och sprang allt vad han orkade till sin lya. När han nu skulle springa in i lyan, så fick björnen fast honom i benet. Då sade Michel till honom: "Varför släpper du inte granroten och i stället tar fast mitt ben? Ja, björnen var enfaldig nog att göra det. Men då skrattade Michel långt inne i lyan och sade: "Jo jo män, narrade jag dig icke den här gången också" Jag hoppas vi träffas i morgon också vid det här

laget," sade Mickel.

Folke Lindblom.